

Ma megállít ez a mondat: „Amit hallottunk..., amit láttunk..., amit a kezünk tapintott...”

János nem elméletről beszél, nem tanrendszert ad át tanúságtételében, hanem **élet-tapasztalatot**. Azt bizonyítja, hogy a hit nem a gondolaton, hanem a **találkozáson** alapul: olyasmi, amit hallani lehetett, látni, sőt megérinteni. Az „élet Igéje” nem távoli szó, hanem **megjelent**, belépett az ember világába, időbe, testbe, kapcsolatokba. Isten nem kívülről magyarázza az életet, hanem **belülről éli velünk**.

János nem csak a maga tapasztalásáról ír levelében, hanem többes számban: *mi láttuk, mi tanúságot teszünk*. Arra utal ezzel, hogy a hit nem magányos teljesítmény, s ezt könnyű belátni, hiszen valaki mellettem volt, amikor először „láttam”, valaki segített felismerni, hogy ami történik, több, mint pillanat.

Ritkán gondolok így a hitre.

János hangsúlyozza az érzékeket: hallás, látás, tapintás. Mintha azt mondaná: az örök élet nem elvont ígéret, hanem **megtapasztalható valóság**. Ott van az emberi szavakban, gesztusokban, közelségben, figyelemben. Aki Jézussal találkozott, az nem tud róla „csak úgy” hallgatni – mert az élet **túlcsordul**. Az ezzel járó öröm nem mellékhatás, hanem **jel**. Ahol az élet Igéje valóban jelen van, ott az öröm nem felszínes vidámság, hanem mély, csendes teljesség: annak öröme, hogy az életnek van értelme, arca, iránya. Ez az öröm akkor válik teljessé, amikor **megosztott öröm** lesz, és ami akkor sem fog el, akkor is megmarad, ha megosztják.

A hit tehát nem magánkincs, hanem közös út. Ezért szükségszerű a tanúságtétel: „Amit láttunk és hallottunk, azt hirdetjük nektek.” Nem kötelességből, nem kényszerből, hanem mert az élet természete az, hogy **meg akarja osztani önmagát**. A tanúságtétel itt meghívás is: *gyertek ti is közelebb, hogy lássátok, tapintsátok, átéljétek!*

És mi ennek a célja? Az, hogy **közösség szülessen**.

A keresztyén hit mélyén nem egyéni megvilágosodás áll, hanem a kapcsolódás: közösség az Atyával, a Fiúval – és egymással! Ez a közösség nem uniformizál, hanem összeköt: különböző utak találkoznak egy közös forrásnál.

János evangéliumában a hit már nem abból fakad, *amit látni lehet*, hanem abból, **amit a látvány értelmezni kezd**.

A szeretett tanítvány nem lát csodát. Csak rendet, ürességet. És ebben az ürességben **összeáll benne minden**, amit korábban hallott, látott, tapintott.

A hit nem ott, a sírnál születik meg benne a semmiből. Ott **beteljesedik** az, ami korábban már megérintette az életet.

„Látta és hitt” – de mit látott valójában? Nem a feltámadást látta.

Jeleket látott, amelyek nem illettek a halál logikájába:

- a gyolcsok ott vannak,
- a kendő külön, összehajtva,
- nincs kapkodás, csak nyugalom.

Ez nem emberrablás. Ez **átmenet**.

A szeretett tanítvány itt lép át a keresésből az elfogadásba, a hiányból az új jelenlétbe.

Ez összecseng az János-levél végével: *„hogy örömünk teljes legyen”*. Az öröm itt nem abból fakad, hogy „látjuk” Jézust, hanem abból, hogy **értelmet nyer a hiány**.

A János-levél azt rögzíti, hogy *Isten belépett az emberi tapasztalatba*.

János evangéliuma azt emeli ki, hogy *Isten nem marad meg ott, ahol mi rögzítenénk*.

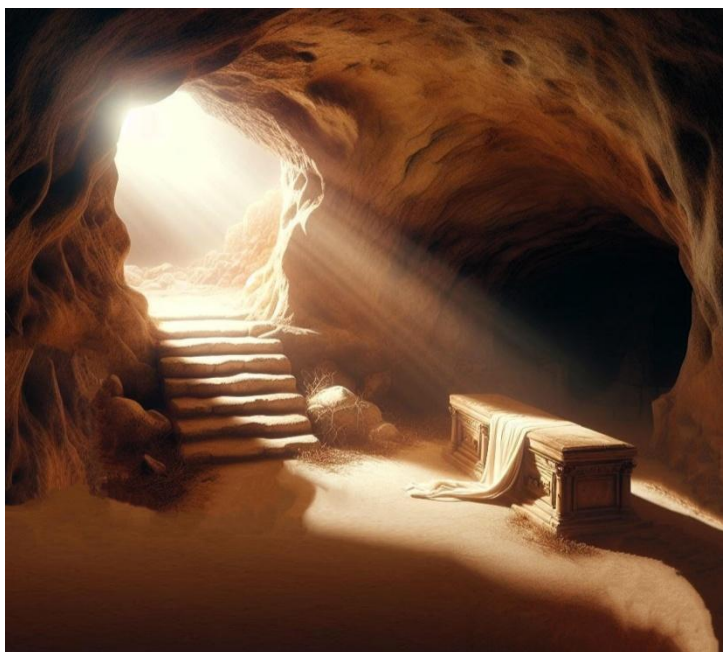
A szeretett tanítvány fut gyorsabban, de nem megy be azonnal, hanem hagyja, hogy a csend tanítsa. És ebben a csendben **megszületik a hite**, amely már nem a látásra épül, hanem a kapcsolatra.

A hit érettsége akkor kezdődik, amikor már nem ragaszkodom ahhoz, hogy **úgy legyen jelen, ahogy megszoktam**.

Amit kezdetben tapintottunk, azt a hiány csendjében tanuljuk meg igazán hinni.

Kérdések az elmélkedéshez kapcsolódva:

- Mit jelent számomra ma a tanúságtétel?
- Mi teszi teljessé az örömet?
- Mit keresek most az életemben: jelenlétet vagy bizonyosságot?
- Hol tapasztaltam meg azt, hogy *nem volt ott Isten úgy, ahogy vártam*, és ez mégis új felismeréshez vezetett?
- Melyik szereplőhöz állok most közelebb:
 - a futó Péterhez,
 - a megálló, szemlélődő tanítványhoz,
 - vagy Máriához, aki veszteségmentesen éli meg az ürességet?
- Mit jelent számomra ma az, hogy: „látta és hitt” – mit láttam én, ami hitre hívott?
- Milyen „gyolcsokat” nézegetek még, ahelyett hogy engedném, hogy a csend megszólítson?
- Hol van most az életemben olyan hiány, amelyet gyorsan meg akarok magyarázni, ahelyett hogy benne maradnék?
- Mit tanít számomra az, hogy a szeretett tanítvány nem ment be azonnal?
- Milyen emlékek, tapasztalatok segítenek ma is hinni, amikor nincs „kézzelfogható bizonyíték”?
- Hogyan tudunk egymás számára „jelekké” válni, amikor Isten hallgat?
- Mit jelent számunkra *közösségként* az, hogy a hit nem egyéni verseny, hanem közös út?
- Mit tanulhatunk Pétertől, és mit a szeretett tanítványtól?
- Mi segíti ma leginkább közösségünket abban, hogy a hiány ne elválasszon, hanem elmélyítsen?

IG, Budapest